

պարզ և անազարանը ձեռք առած երգեց սասնցոց գովաբանութիւնը, ուրախութիւնը մինչեւ կ'ես-գիշեր տեւեց, եւ ամենքը «գիշեր բարի» եւ «լոյս բարի» մաղթելով իրարու ելան գնացին իրենց տեղ, մեծ մեծ շնորհակալութիւն ընելով Վահրիճին, որու պատմական աշխոյժը մինչեւ փառաւորեցաւ բանաստեղծներու երգերուն մէջ: Կային երիտասարդներ որ երբ մեծերը տուներն մտան, ցրուեցան, իրենք փողոցին մէջ ձիւնին տակ կեցած՝ «Եղբա՛րք, մենք էլ սասնցուոց պէս ինչո՞ւ չլինինք, վտանգի օրը երբ կը հասնի՝ յիմար հաւուն պէս գլուխնիս փոխանակ ծածկելու տեղ ինչո՞ւ չելնենք, թշնամ վոյն դեմ չի յարձակինք. մինչեւ ե՞րբ հայուն անունը վատութեամբ աղտոտենք...», եւ այսպիսի խօսքեր ըսելով գնացին իրենց տները:

Իսկ Նոյն միջոցին Վահրիճ օրուան յոգնութեան եւ գին վոյն զօրութեան օգնութեամբ մեռելի պէս կը քներ եւ որ աւելին է սաստիկ կը խորդար Կարապետ եղբօր անվրդով սենեկին մէջ: Եւ երբ առաւօտ եղաւ՝ հեծաւ իր գրաստին վրայ եւ կ'երթար գիւղ հարցնելու իր իշխանը մինչեւ որ մութուն հասաւ Ռշտունեաց Ոստանն: Եւ ի՛նչ եղաւ իր զարմանքն, երբ իմացաւ թէ իւր իշխանը առանց հրաման մը ձգեղու, առանց իւր խօսքը նսեւ ընելու, հեծեր Յուլակին վրայ՝ ելեր գնացեր էր:

Ան ատեն ձիու գլուխը դարձուց, «երթամ Մոկս տեսնեմ թէ տունը կին եւ տղաք ի՛նչ կ'ընեն»: Եւ իրօք, երբ Մոկաց սահմաններն մտաւ, ամեն բան լաւ եւ երջանիկ վիճակի մէջ էր. վասնզի հոն Սմբատ Բագրատունի Սպարապետին հովանաւորութեան տակ Յանգստութիւն եւ խաղաղութիւն կը տիրէր: